

Родич

Євген Дудар

У трамваї зі мною стався прикрий випадок. Я відбув, що хтось мені пхає в кишеню руку. Легенько взяв ту руку за палець. І палець зламався.

Власник пальця наробив вереску на весь вагон. Так ми й познайомилися. Його звали Петя Голубець. З міліцією він уже був знайомий давно. Так, що новий акт був мізерним доповненням до його творчої біографії. Зате цей акт спричинився до перевероту в біографії моїй.

Маючи доказ, що "при спробі запхнути руку в кишеню гр. Куріпці гр. Голубець одержав від останнього травму", Петька подав на мене заяву до суду.

У заяві вказував, що я зіпсував його молоде життя, зробив його інвалідом. Що залазити в мою кишеню він не збирався. Просто в трамваї було так тісно, що переплутав мою кишеню зі своєю.

— І ви вірите в те, що тут написано? — спитав я суддю.

— Бачите, — почав дипломатично суддя. — Ми не віримо його жодному слову. Але чим доведеш, що він справді не переплутав кишені? Доказів нема!

— Ну, а палець! Той палець, який я зламав?

— Той палець проти вас. Палець засвідчує, що ви вчинили незаконно, — пояснював суддя. — Ви вчинили самосуд. Не знаючи, що й-до чого. Не вникаючи в справжні наміри суб'єкта.

— По-вашому, — обурювався я, — спочатку мені треба було перед ним вибачитися, спитати, чи він, бува, не переплутав кишені, спитати, які в нього наміри, а тоді вже хапати його за руку?

— І хапати обережно, — зауважив суддя. — Треба знати міру. А то ж ви, слава богу, як бугай. А воно миршавеньке. І в результаті... Якби ви були вхопили за пальця й тримали — інша справа...

Словом, справа повернулася проти мене.

Мені присудили платити Петьці за лікування. Як ото за травму на виробництві...

Минуло трохи часу. Якось увечері до мене приходить Петька. З пляшкою в кишені. Напрасований. Підстрижений. Напарфумлений.

— Навідати вирішив, — заявив. — Ми тепер вроді родичі. Ти мені, старик, вроді батько рідний...